

givelse af et udskrivningsbrev til patientens alment praktiserende læge eller til den praktiserende speciallæge, der har henvist patienten til behandling, skulle ske med patientens samtykke, jf. den nuværende bestemmelse i § 41, stk. 1.

Det bemærkes, at lægerne har tavshedspligt med hensyn til sådanne særlige personfølsomme helbredsoplysninger m.v.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6, 7, 9 og 10, og de specielle bemærkninger.

4.2.4. Præcisering af værdispringsreglen

I § 41, stk. 2, nr. 3, er der i dag fastsat en bestemmelse om, at videregivelse kan ske uden samtykke, hvis det er nødvendigt til berettiget varetagelse af en åbenbar almen interesse eller af væsentlige hensyn til patienten, sundhedspersonen eller andre (»værdispringsregel«).

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har i den foreslåede § 1, nr. 8, fundet det hensigtsmæssigt at præcisere og sikre, at værdispringsreglen i § 41, stk. 2, nr. 3, der bliver nr. 4, gælder i tilfælde, hvor patienten ikke selv kan varetage sine interesser.

Reglen skal ses i sammenhæng med sundhedslovens § 14, hvoraf det fremgår, at for en patient, der ikke selv kan varetage sine interesser, indtræder den eller de personer, som er beføjet hertil, i patientens rettigheder i det omfang, det er nødvendigt for at varetage patientens interesser i den pågældende situation. Reglen skal endvidere ses i sammenhæng med sundhedslovens § 18, hvori der er fastsat regler for så vidt angår patienter, der varigt mangler evnen til at give informeret samtykke.

Det er i samme forbindelse præciseret, at værdispringsreglen tillige kan finde anvendelse i forbindelse med nogle helt særlige tilfælde, hvor patienten er i stand til at varetage sine interesser. Der kan f.eks. videregives oplysninger uden samtykke af hensyn til patienten selv i visse situationer, hvor patienten eller dennes familiemedlemmer kan have en betydelig risiko for at lide af en alvorlig genetisk betinget sygdom, og hvor helbredsoplysningerne – ofte sammenholdt med helbredsoplysninger om andre familiemedlemmer – vil kunne bidrage til at fastslå dette i forhold til patienten selv eller familiemedlemmerne. På det tidspunkt oplysningerne videregives, er det ofte ikke muligt at afgøre, hvorvidt personen har en risiko for at lide af den genetisk betingede sygdom eller ej. Hvis der videregives oplysninger med samtykke, kan det derfor give personen anledning til en betydelig bekymring, som ikke kan af- eller bekræftes i en længere periode, og som kan vise sig at være overflødig.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8, og de specielle bemærkninger.

4.2.5. Oplysningspligten

Indenrigs- og Sundhedsministeriet har desuden overvejet behovet for at ensarte oplysningspligtsreglerne i sundhedslovens § 41, stk. 5, og § 43, stk. 4, og persondataloven.

Det følger af persondatalovens § 29, stk. 1, at den dataansvarlige, som indsamler oplysningerne (f.eks. den modtagende privatpraktiserende læge eller en region), skal give den registrerede (dvs. patienten) meddelelse om bl.a. formålene med den behandling, hvortil behandlingen (herunder indsamlingen, registreringen og brugen) af oplysningerne er bestemt. Endvidere skal den dataansvarlige give alle yderligere oplysninger, der under hensyn til de særlige omstændigheder, hvorunder oplysningerne er indsamlet, er nødvendige for, at den registrerede kan varetage sine interesser. Det kan f.eks. være oplysninger om, hvilken type oplysninger det drejer sig om, kategorien af modtagere og reglerne om indsigt i og om berigtigelse af de oplysninger, der vedrører den registrerede.

Der er i persondataloven fastsat visse undtagelser fra oplysningspligten. Herunder vil oplysningspligten ikke gælde, hvis den registrerede allerede er bekendt med de ovennævnte oplysninger. Det kan endvidere nævnes, at oplysningspligten ikke gælder, hvis den registreredes (patientens) interesse i at få kendskab til oplysningerne (de oplysninger, der skal gives efter § 29) findes at burde vige for afgørende hensyn til den pågældende selv. Der henvises i øvrigt til persondatalovens §§ 29 og 30.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet finder, at undtagelsesreglerne i persondatalovens §§ 29 og 30 fuldt ud tilgodeser patientens interesser i forbindelse med videregivelse efter sundhedslovens § 41, stk. 2, nr. 3, der bliver nr. 4, og § 43, stk. 2, nr. 2. Bestemmelserne i persondatalovens §§ 29 og 30 – herunder undtagelsesbestemmelserne – gælder i øvrigt også i forhold til indsamling af oplysninger som følge af videregivelse efter de andre bestemmelser i lovens kapitel 9, hvis oplysningerne i forbindelse med indhentningen omfattes af persondataloven.

Efter ministeriets opfattelse vil det medføre en enklere retstilstand, at der gælder ensartede oplysningspligtsregler i alle de tilfælde, hvor der sker videregivelse eller indhentning af helbredsoplysninger m.v. efter sundhedslovens bestemmelser.

På denne baggrund foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 11, at der i forhold til bestemmelserne i § 41, stk. 5, og § 43, stk. 4, kan undtages fra oplysnings-